

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֲדָשׁ חֲקֵת-בְּלָק

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ט - חלק כ"ח

קונטרס 868

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתי". על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מידקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשונו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה בימינו אמן. וכלנו כאחד נזכה שיקויים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה ובסגולתו "וקראתם דרור" ותחזנה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלנו, ב"עז" והדר אלקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגינינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח לבנו, ותגל נפשונו, בישועת מלכינו, אמן כן יהיה רצון.

**ה) מכתב חזוק מפבור קדשת אדמו"ר מהאלמין רבי שלום
יהודה גראס שליט"א, מייסד "מפעל הזהר העולמי"**

**לכל המתנדבים בעם העוסקים במלאכת הקדש בהפצת הזהר
בכל העולם כולו – על ידי מפעל הזהר העולמי!**

אשרי חלקכם שזכיתם לסייע למפעל קדוש ויקר המזרז ומקרר הגאולה כהבטחת משה רבנו עליו השלום לרשב"י זכותו יגן עלינו אמן בזהר הקדוש פרשת נשא, "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי". שבזכות חבורה, ספר הזהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות ויסורים וללא צער חבלי משיח!

וגם משמים הסכימו לכן! כמבאר בספר תקוני הזהר (תקון שתיתאה בסופו), שבשעה שאליהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריא קדישא שעמו ולמד עמהם סתרי תורה בענין תקוני נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה להם "כמה רב כחו וקדשתו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם", ואחר כך הוסיפה ואמרה נבואה בזו הלשון, "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך פד יתגלו לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגיניה, "וקראתם דרור בארץ". ובלשון הקדש: כמה בני אדם למטה

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשיתם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

יתפרנסו מזה החבור שלך כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרור בארץ" - המרמז על הגאולה השלמה.

גדולי ישראל בכל הדורות הכירו בגדל המעלה שבלמוד ספר הזהר, שמבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא. הם, שיצעו את עצם קדשתה אפלו באמירה בעלמא. ומי לנו גדול כהרמח"ל רבי משה חיים לוצאטו זכר צדיק וקדוש לברכה זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישרים", אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים.

לכן תקן בישיבתו סדר למוד מיוחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כולל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאייהם, ובדאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו כי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא נתישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות כי אין כמות לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

גם אצל תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו מצינו חביבות מיוחדת למוד תורת הסוד, כבוד הרב הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב זכותו יגן עלינו אמן אשר העיד על עצמו ואמר: למדתי ושניתי ה"פרי עץ חיים" מאה ואחד פעמים.

ב"כסא מלך" תקון מ"ג כתב, כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה,

ממשבצות זהב לבושה, לְקַבֵּיל דָּא אָמַר
שְׁלֵמָה, נָאוּוּ לְחַיִּיךָ בַּתּוֹרִים
צְנֵאָרְךָ בַּחֲרוּזִים. לְחַיִּיךָ תְרִין. לְזַמְנָא הַהוּא,
וּלְזַמְנָא דְאֵתִי. בַּתּוֹרִים תְרִין תּוֹרִים וְדָאִי. בְּגִין
דְּבִיוּמָא דְמְשִׁיחָא תַתְּחַדְּשׁ דַּעְתָּא בְּעֵלְמָא,
וְתַתְּנְהִיר אֲוִרֵיתָא קָמִי כּוּלָּא. בְּגִין דְּכַתְּיב,
(ירמיה לא לג) כִּי כֹוֶלֶם יִדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטָנָם וְעַד
גְּדוּלָּם. וְעַל דָּא, מְמַשְׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה, דָּא
סִיטְרָא דְצַפּוֹן, דְּאֵתְלַבִּישַׁת בְּהָ לְמַעַבְד
נוֹקְמִין, בְּאִינוּן דְּאֶעְקִין לְבַנְהָא. וְעַל דָּא קְרִינָן
לֵיה מְלָךְ הַמְּשִׁיחַ, וְדוּד וְדָאִי הוּא. וְכִדְרִין
אֵיתַעַר בְּעֵלְמָא.

מַה פְּתִיב לְעִיל. (תהלים מד כז) כִּי שָׁחָה לְעַפְרָא נַפְשֵׁנוּ
וְכוּ' קוּמָה עֲזַרְתָּה לָנוּ. מַאי קוּמָה. בְּגִין
דְּעַד הַשְׁתָּא אִיהִי נּוֹפְלַת, הַשְׁתָּא קוּמָה עֲזַרְתָּה
לָנוּ, דְּאֵתְדַבֵּק מִלְפָּא בְּמִטְרוּנֵיתָא. וּפְדַנּוּ לְמַעַן
חֲסִדְךָ. דָּא אַבְרָהָם, יְמִינָא, דְּלֵא תִהְיֶה
לְאַחֲרָא. דְּבְגִין כֶּף אָמַר, (שם טו) הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ
וְעַנְנִי. בְּגִין כֶּף, מְמַשְׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה.

לְרַקְבּוֹת: אֵלִין לְבוּשֵׁין דִּיקָר, דְּאִינוּן מְרוּקְמִין
לְמַקְדָּשָׁא. וְכָל מְנוּי דְזַמִּין קוּדְשָׁא
כְּרִיךְ הוּא לְמַלְבֵּשׁ, לְמִיּהֵב נּוֹקְמָתָא בְּאָדוּם.
תּוֹבֵל לְמֶלֶךְ, דָּא כְּלָה אֶלְבִישַׁת לֵיה. מֵאן גְּרַם
כָּל דָּא. בְּגִין דִּישְׂרָאֵל לֹא אֲתַעְרְבוּ בְּסִטְרָא
דְּעֵשׂוֹ, כָּל אִינוּן זְמִינִין לְמַחְמִי בִיקְרָא דְצִיּוֹן.
לְקַבֵּיר דָּא תּוֹרִי זָהָב נַעֲשֶׂה לָךְ. תּוֹרִי, תְרִין.
רְמֵז לְאֲוִרֵיתָא דְאֵתִיּהִיב בִּימֵי פְרַעְה.
וְרְמֵז לְדַעְתָּא דְתַתְּחַדְּשׁ בְּיוֹמוֹי דְמְשִׁיחָא. עִם
נְקוּדוֹת הַכֶּסֶף. הַתֵּם, (הושע ג ב) בְּחַמְשָׁה עֶשֶׂר
כֶּסֶף. וְהֵכָא, (שה"ש ח ט) אִם חוֹמָה הִיא נִבְנָה עָלֶיךָ
טִירַת כֶּסֶף, וְדָאִי מְסִטְרָא דְאַבְרָהָם אֵתִיא לִוֶן
הָאִי. הֵדָּא הוּא דְכַתְּיב, (ויקרא כו מב) וְאָף אֵת
בְּרִיתִי אַבְרָהָם אָזְכֹּר וְהָאָרֶץ אָזְכֹּר.

ממשבצות זהב לבושה (שם), כנגד
זה אמר שלמה (שיר א) נָאוּוּ לְחַיִּיךָ
בַּתּוֹרִים צְנֵאָרְךָ בַּחֲרוּזִים. לְחַיִּיךָ -
פְּעַמִּים, לְזַמֵּן הוּא וְלַעֲתִיד לְבָא.
בַּתּוֹרִים - שְׁנֵי תּוֹרִים וְדָאִי. מְשׁוּם
שְׁבִימֵי הַמְּשִׁיחַ תַתְּחַדְּשׁ דַּעַת
בְּעוֹלָם, וְתוֹאֵר הַתּוֹרָה לְפָנֵי הַכָּל,
מְשׁוּם שְׁכַתּוֹב (ירמיה לא) כִּי כֹוֶלֶם
יִדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטָנָם וְעַד גְּדוּלָּם.
וְעַל זֶה מְמַשְׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה,
זֶה צַד הַצַּפּוֹן, שֶׁהַתְּלַבֵּשָׁה בּו
לְעֵשׂוֹת נְקָמוֹת בְּאוֹתָם שֶׁהִצִּיקוּ
לְכַנְיָהּ. וְעַל זֶה קוֹרְאִים לוֹ מְלָךְ
הַמְּשִׁיחַ, וְדוּד וְדָאִי הוּא. וְאָז
מַתְעוֹרֵר בְּעוֹלָם.

מַה פְּתוּב לְמַעְלָה? (תהלים מד) כִּי
שָׁחָה לְעַפְרָא נַפְשֵׁנוּ כּוּ', קוּמָה
עֲזַרְתָּה לָנוּ. מַה זֶה קוּמָה? מְשׁוּם
שֶׁעַד עַתָּה הִיא נּוֹפְלַת. כַּעַת קוּמָה
עֲזַרְתָּה לָנוּ, שֶׁנִּדְבֵּק הַמֶּלֶךְ עִם
הַגְּבִירָה. וּפְדַנּוּ לְמַעַן חֲסִדְךָ - זֶה
אַבְרָהָם, הַיְמִין, שֶׁלֹּא תִהְיֶה
לְאַחֲרָא. שְׁמֵשׁוּם כֶּף אָמַר (תהלים ט)
הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וְעַנְנִי. מְשׁוּם כֶּף,
מְמַשְׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה.

לְרַקְבּוֹת - אֵלוּ לְבוּשֵׁי כְבוֹד,
שֶׁהֵם רְקוּמִים לְמַקְדָּשׁ. וְכָל
הַבְּגָדִים שֶׁעֲתִיד הַקּוֹדֵשׁ כְּרוּף הוּא
לְלַבֵּשׁ, לְתַת נְקָמָה בְּאָדוּם. תּוֹבֵל
לְמֶלֶךְ - זֶה הַכְּלָה הַמְּלַבִּישָׁה אוֹתוֹ.
מִי גְרַם כָּל זֶה? מְשׁוּם שִׁישְׂרָאֵל
לֹא הִתְעַרְבוּ בְּצַד שֶׁל עֵשׂוֹ, כָּל
אֵלוּ עֲתִידִים לְרָאוֹת בְּכַבוֹד שֶׁל
צִיּוֹן.

כְּנָגַד זֶה, תּוֹרִי זָהָב נַעֲשֶׂה לָךְ.
תּוֹרִי - שְׁנַיִם. רְמֵז לְתּוֹרָה שְׁתַּנְהַה
בִּימֵי פְרַעְה, וְרְמֵז לְדַעַת
שֶׁתַּתְּחַדְּשׁ בִּימוֹת הַמְּשִׁיחַ. עִם
נְקוּדוֹת הַכֶּסֶף - שֵׁם (הושע א)
בְּחַמְשָׁה עֶשֶׂר כֶּסֶף, וְכֵאֵן (שיר ח)
אִם חוֹמָה הִיא נִבְנָה עָלֶיךָ טִירַת
כֶּסֶף. וְדָאִי שְׁמַצֵּד שֶׁל אַבְרָהָם
בְּאֵה זֶה לְהֵם. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (ויקרא כו)
וְאָף אֵת בְּרִיתִי אַבְרָהָם אָזְכֹּר
וְהָאָרֶץ אָזְכֹּר.

תוֹבֵלְנָה בְּשִׂמְחוֹת וְגִיל, תִּרְיִן חֲדָוּן, לְעִילָא
 וּלְתַתָּא. לְעִילָא, דְּשָׂמָא קִדְיָשָׁא
 וְכוּרְסִיָּא אֲשֵׁתָלִים, בַּד אֲתַאבִּיד יוֹדֵעַ צִיד
 מַעְלָמָא, וְדוּכְרָנִיה לְעֵלְמִין לֹא אִידְכַר. לְתַתָּא,
 יִשְׂרָאֵל בְּנוֹי דְּקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא, בְּרַחֲמִין
 עִילָאִין אָרִים דְּגִלְיָהוֹן עַל פּוֹלָא. וְעַל דָּא
 מוּבָאוֹת לָךְ. כְּמָה דָּאֲתָ אָמַר, (ישעיה סו כ) וְהִבִּיאֵנוּ
 אֶת כָּל אַחֲיָכֶם מִכָּל הַגּוֹיִם מִנְחָה לְה'. וְעַל
 דָּא פְתִיב תְּבַאֲיָנָה בְּהִיכַל מְלָךְ.

תוֹבֵלְנָה בְּשִׂמְחוֹת וְגִיל (תהלים מה)
 - שְׂתִי שִׂמְחוֹת, לְמַעְלָה וּלְמַטָּה.
 לְמַעְלָה - שֶׁהֵשֵׁם הַקָּדוֹשׁ וְהַכֹּסֵף
 נִשְׁלָמִים, כְּשִׂיאֵבֵד יוֹדֵעַ צִיד מִן
 הָעוֹלָם וְזָכְרוֹנוּ לֹא יִזְכַּר
 לְעוֹלָמִים. לְמַטָּה - יִשְׂרָאֵל בְּנֵי
 הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּרַחֲמִים
 עֲלֵינוּ מֵרִים דְּגִלְמֵם עַל הַכָּל וְעַל
 זֶה מוּבָאוֹת לָךְ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה
 סו) וְהִבִּיאֵנוּ אֶת כָּל אַחֲיָכֶם מִן
 הַגּוֹיִם מִנְחָה לְה'. וְעַל זֶה פְתִיב
 תְּבַאֲיָנָה בְּהִיכַל מְלָךְ.

תַּחַת אַבּוֹתֵיךָ יְהִיו בְּנֵיךָ (תהלים מה).
 אָמַר לָךְ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְכַנְסֵת
 יִשְׂרָאֵל: תַּחַת אַבּוֹתֵיךָ, אוֹתָם
 הָאֲבוֹת הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁהוֹדִיעוּ אֹתְךָ
 בְּעוֹלָם וְתַקְּנוּ אוֹתְךָ - עַל הַכָּל
 יְהִיו בְּנֵיךָ. תְּשִׁיתֵמוּ לְשָׂרִים, אֵת
 אוֹתָם הָאֲבוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, שֶׁכְּתוּב
 בָּהֶם (במדבר כא) בָּאֵר חֲפְרוּהָ שָׂרִים,
 שֶׁתַּקְּנוּ אוֹתְךָ בְּכָל, וְהַכָּל לְבָאֵר
 הַזֶּה. כַּנְּסֵת יִשְׂרָאֵל נִקְרָאת.

דְּבַר אַחַר, (תהלים מה) תַּחַת אַבּוֹתֵיךָ
 יְהִיו בְּנֵיךָ - שֶׁכֵּלֶם בְּאֵהְבָה,
 כְּאוֹתָם דוֹר הַמְּדַבֵּר, כְּאוֹתָם
 שֶׁנִּקְרָאִים דוֹר דְּעָה. יְהִיו בְּנֵיךָ -
 שֶׁכֵּלֶם בְּאֵהְבָה יִתְגַּבְּרוּ עַל
 הַתּוֹרָה. כַּנְּגֵד זֶה כְּתוּב (שיר א) עַד
 שֶׁהִמְלִיךְ בְּמִסְבּוֹ נִרְדִּי נִתֵּן רִיחוֹ.
 שֶׁהִקְדִּימוּ עֲשִׂיהָ לְשִׁמְיעָה, אַף
 כִּאֵן בְּנֵיךָ יִשְׁתַּלְּמוּ כְּמוֹתָם.

אֲזוּבִירָה שִׁמְךָ בְּכָל דֵּר וְדֵר (תהלים
 מה), מִהַדְּוֵר הָעֲלִיּוֹן, שֶׁהַדְּרוֹר
 וְהַחֲרוֹת תְּלוּיִים בּוֹ לְכָל. בְּזִמְן
 שֶׁהַשׁוֹפָר הַגָּדוֹל הוּא יוֹצֵיא הַכָּל
 לְחֲרוֹת, אֲזִי עַמִּים יְהוּדוּף לְעוֹלָם
 וְעַד, שְׁלֵא יִפְרֵד עוֹלָם מוֹעֵד, וְיִעַד
 מְעוֹלָם. כַּנְּגֵד זֶה, צְרוּר הַמֵּר דוֹרֵי
 לִי בֵּין שְׂדֵי יְלִין.

עַד כִּאֵן נִתְּנָה לוֹ רְשׁוּת לְגִלּוֹת.
 כִּאֵן שְׁלֵמָה וְהַשְׁתַּלֵּם בְּכָל,
 וְהַשְׁלִים הַכָּל, וְהַכְּלִיל בְּאוֹתָן
 הַתְּשׁוּבָחוֹת חֲכָמָה עֲלִיוֹנָה, הַקִּיּוּם
 שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת, שֶׁעֲתִיד הַקָּדוֹשׁ

תַּחַת אַבּוֹתֵיךָ יְהִיו בְּנֵיךָ. אָמַר לָךְ קוּדְשָׁא
 בְרִיף הוּא לְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל, תַּחַת אַבּוֹתֵיךָ,
 אֵינּוֹן אַבְהֵן עִילָאִין, דְּאֹדִיעוּ לָךְ בְּעֵלְמָא,
 וְאֲתַקִּינוּ לָךְ, עַל פּוֹלָא יְהִיו בְּנֵיךָ. תְּשִׁיתֵמוּ
 לְשָׂרִים, דְּאֵינּוֹן אַבְהֵן עִילָאִין, דְּכְתִיב בְּהוּ (במדבר
 כא יח) בָּאֵר חֲפְרוּהָ שָׂרִים, דְּאֲתַקִּינוּ לָךְ בְּכוֹלָא
 וְכוֹלָא לְהֵאֵי בָּאֵר. כַּנְּסֵת יִשְׂרָאֵל אֲתַקֵּרִי.

דְּבַר אַחַר, תַּחַת אַבּוֹתֵיךָ יְהִיו בְּנֵיךָ. דְּכִלְהוּ
 בְּרַחֲמֵינוּ, כְּאֵינּוֹן דְּרָא דְּמִדְּבָרָא, כְּאֵינּוֹן
 דְּאִיקְרוּן דוֹר דְּעָה. יְהִיו בְּנֵיךָ, דְּכִלְהוּ בְּרַחֲמֵינוּ
 יִתְגַּבְּרוּן עַל אוֹרֵייתָא. לְקַבֵּל דָּא פְתִיב, עַד
 שֶׁהִמְלִיךְ בְּמִסְבּוֹ נִרְדִּי נִתֵּן רִיחוֹ. דְּאִקְדִּימוּ
 עֲשִׂיהָ לְשִׁמְיעָה. אוּף הֵכָא בְּנֵיךָ יִשְׁתַּלְּמוּן
 כְּמוֹתָהוֹן.

אֲזוּבִירָה שִׁמְךָ בְּכָל דֵּר וְדוֹר. מִדְּרָא עִילָאָה,
 דְּתַלְיָא בִּיהַ דְּרוֹר וְחִירוֹ לְכָלָא.
 בְּזִמְנָא דְּהוּא שׁוֹפֵר גָּדוֹל, יִפִּיק פּוֹלָא לְחִירוֹ,
 כְּדִין עַמִּים יְהוּדוּף לְעוֹלָם וְעַד, דְּלֹא יִתְפַּרֵּשׁ
 עוֹלָם מוֹעֵד, וְיִעַד מְעוֹלָם. לְקַבֵּיל דָּא, צְרוּר
 הַמֵּר דוֹרֵי לִי בֵּין שְׂדֵי יְלִין.

עַד הֵכָא אֲתִיְיָב לִיהַ רְשׁוּת לְגִלְאָה. אֲתַא
 שְׁלֵמָה, וְאֲשֵׁתָלִים בְּכָלָא, וְאֲשָׁלִים פְּלָא,
 וְאֲכִלִיל בְּהִנְהוּ תוֹשְׁבְחָן חֲכָמָתָא עִילָאָה,
 קִיּוּמָא דְּכָל עֵלְמִין, דְּזִמְיִן קוּדְשָׁא בְרִיף הוּא

ברוך הוא לגלותה לבניו בזמן שתתעורר הדעת בעולם. כשכל אחד ואחד מישראל ישיג דבקות בחכמה העליונה, סוד שמו של הקדוש ברוך הוא, וזהו הטוב שאין לו הפסקה כלל, לעולם ולעולמי עולמים.

פְּרִשְׁת בְּרֶק

אֲמוּנָה אֲמֵן (ישעיה כה), שנים שהם אחד. אחד גן, ואחד נהר. זה יוצא מעדן, וזה משקה ממנו. הנה פאן כל הסוד הנסתר של האמונה. ולמנו, זה מי שתתעורר בלילה, בשעה שהקדוש ברוך הוא נכנס לגן להשתעשע עם הצדיקים, צריך לומר פסוק זה ברצון הלב, ולכון בו ברצון: ה' אלהי אתה ארומקך אודה שמך כי עשית פלא עצות מרחק אמונה אמן. ואחר פן יאמר, (תהלים קלט) אודך על פי נוראות נפילתי נפלאים מעשיך ונפשי ידעת מאד. אחר כך, ונהר יצא מעדן וגו'. והינו השבח של החסידים הראשונים כשמתעוררים בחצות הלילה, ואחר כך מסדרים שבתיהם ועוסקים בתורה.

כזה הוא שעשועו של הקדוש ברוך הוא? אלא כל הצדיקים עומדים בדיוקניהם, ומתלבשים בגן עדן, בכל יום ויום, ורוחצים בטל שבו עתיד הקדוש ברוך הוא להחיות מתים, וכלם נכנסים אל המשיח, ושואלים מה ששואלים, והרי העירו החברים. אחר כך מתפגסים, ומתעסקים פלם בדעת העליונה, בכל הישיבות של שם. ועליהם פמה ממנים. ומתחזקים שם פמה חדושים בתורה. אחר כך יוצאים פלם, ורואים כשבא אליהו אל האבות. הוא יוצא - והם נכנסים ועומדים לפני האבות, ושמים

לגלגלה לה לבנוי, בזמנא דיתער דעתא בעלמא. דכל חד וחד מישראל ידביק אדבקוּתא בחכמתא עילאה, וזא דשמא דקודשא בריך הוא, וזא איהו טיבו, דלית ליה פסיקו כלל, לעלם ולעלמי עלמין. (ד טו סה ב.)

פְּרִשְׁת בְּרֶק

אֲמוּנָה אֲמֵן, תרי דאינון חד. חד גן, וחד נהר. דא נפיק מעדן, וזא איתשקי מניה. הא הכא כל רזא סתימא דמהימנותא. ואוריפנא, האי מאן דאיתער בליליא, בשעתא דקודשא בריך הוא עאל בגנתא, לאשתעשעא בצדיקיא, בעי למימר פסוקא דא, ברעותא דלבא, ולכוונא רעותא ביה. (ישעיה

כה א) ה' אלהי אתה ארומקך אודה שמך כי עשית פלא עצות מרחק אמונה אמן. ובתר פן יאמר, (תהלים קלט יד) אודך על פי נוראות נפילתי נפלאים מעשיך ונפשי ידעת מאד. לבתר, (בראשית ב' י) ונהר יוצא מעדן וגו'. והיינו שבחא דחסידים קדמאי, פד מתערו בפלגות ליליא. ולבתר מסדרי שבחייהו, ולעאן באורייתא. שעשועא דקודשא בריך הוא מאי היא. אלא, כל צדיקיא קיימין בדיוקניהו, ומתלבשין בגנתא דעדן, בכל יומא ויומא, ואתסחן בטלא, דזמין קודשא בריך הוא לאחיא מיתיא. ועאלין פלהו לגבי משיח, ושאלין מה דשאלין, והא איתערו חבריא.

לבתר מתפגשין, ומשתדלין פלהו בדעתא עילאה, בכלהו מתיבתי דתמן. ועלייהו פמה ממנן. ומתחזקין תמן פמה חידושין באורייתא. לבתר נפקי פלהו, וחקמאן, פד אתי אליהו לגבי אבהן. איהו נפק, ואינהו

בָּהֶם בְּכֹמָה בָּנִים קְדוּשִׁים שְׂסָבִיבִם, וְכֹלֶם שְׂמַחִים.

בְּשִׁנְבָנִים הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּחֻצוֹת הַלְּיָלָה, כֹּלֶם עוֹמְדִים מְתַקְּנִים כְּרֹאֵי, וְכֹל הַהִשְׁתַּדְּלוֹת שֶׁהִשְׁתַּדְּלוּ בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם בְּחֻדוּשֵׁי תוֹרָה. וְתִשְׁקַתּוּ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתָם הַצְּדִיקִים, שֶׁחֲדָשׁוּ כֵּה דְבָרִים. וְהִשְׁתַּעֲשְׂעוּ בָּהֶם, וְהִשְׁתַּעֲשְׂעוּ בְּאוֹתָם דְּבָרִים. וְכֵן בְּכָל צְדִיק וְצְדִיק.

אֲחֵר כִּף כֹּלֶם מִתְּתַקְּנִים זָכָר וְנִקְבָּה. וְאֲחֵר שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַרִיחַ וְהִשְׁתַּעֲשְׂעוּ בָּהֶם, וּבְכָל הַסּוּדוֹת הַלְּלוּ שֶׁל הַחֲכָמָה שְׁלֵהֶם, מִתְּגַלֶּה עֲלֵיהֶם, וְהֵם רוֹאִים אֵת אוֹתוֹ נֵעִם ה'. אִז כֹּלֶם שְׂמַחִים בְּשִׂמְחָה רַבָּה, עַד שֶׁמִּתְפַּשְׁטִים הַזֵּיו וְהָאוֹר שְׁלֵהֶם. וּמְאוֹתָהּ הַמִּשְׁכָּה שֶׁל זֵיו וְאוֹר שֶׁל הַשְׂמַחָה שְׁלֵהֶם, עוֹשִׂים פְּרוֹת וְתוֹלְדוֹת לְעוֹלָם הַזֶּה, וְאוֹתוֹ הַפְּרִי נִכְנָס תַּחַת פְּנֵי הַשְּׂכִינָה עַד הַזְּמַן שֶׁצָּרִיךְ.

וְכֵן מִשְׁתַּעֲשְׂעוּ בְּכָל צְדִיק וְצְדִיק, וְאוֹמְרִי: אֲשֶׁרֵי הַמֶּלֶךְ שֶׁהַבָּנִים הַלְּלוּ נִבְחָרוּ לְחַלְקוֹ וְגוֹרְלוֹ. וְקוֹל מִתְעוֹרֵר מֵאֲמָצֵעַ הַגֵּן שֶׁל הַרְקִיעַ, וְקוֹרֵא בְּקוֹל חֲזָק וְאוֹמֵר, (שם קלו) זָכָר ה' לְבָנֵי אָדָם אֵת יוֹם יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים עָרוֹ עָרוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה. וְאִז הַיְלָלוֹת וְהַצְּעָקוֹת שְׁלוֹ. וְכֹל הַצְּדִיקִים שֶׁשָּׂם מִתְעוֹרְרִים בְּבִכָּה.

וְקוֹדֵ מִתְעוֹרֵר בְּאֲמָצֵעַ הַגֵּן שֶׁל הַרְקִיעַ, שֶׁנִּשְׁמַע בְּשִׁלֵּשׁ מְאוֹת וְתִשְׁעִים רְקִיעִים, מִשׁוֹם שְׂאִין שְׂמַחָה וְשִׁעִשׁוּעַ לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲלָא בְּשַׁעַה שְׁעוֹמֵד עִם הַצְּדִיקִים שֶׁשָּׂם. וּמִשׁוֹם כִּף נִשְׁבַּע וְאוֹמֵר, (שם) אִם אֲשַׁכְּחֶךָ יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח יְמִינִי תִדְבַק וְגו', אִם לֹא אֲעֲלֶה אֶת יְרוּשָׁלַם עַל רֹאשׁ

עֲאֲלִין וְקִימִין קָמֵי אַבְהֶן, וְחָדוּ בְּהוּ, בְּכֹמָה בְּנִין קְדִישִׁין דִּי בְּסַתְרֵנִייהוּ, וְחָדָאן כְּלָהוּ.

וְכַד עֵייל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּפִלְגּוֹ לִילְיָא, כְּלָהוּ קִימִין מִתְּתַקְּנִין בְּדָקָא יְאוֹת, וְכֹל אֲשֶׁתַּדְּלוֹתָא בְּמָה דְאֲשַׁתְּדְּלוּ כֹל הַהוּא יוֹמָא בְּחֻדוּשֵׁי אוֹרִייתָא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תִיאוּבְתִיָּה בְּאִינוּן צְדִיקְיָא, דְּחֲדָשׁוּ בְּהַ מְלִין. וְאֲשַׁתַּעֲשְׂעוּ בְּהוּ, וְאֲשַׁתַּעֲשְׂעוּ בְּאֲלִין מְלִין. וְכֹל בְּכָל צְדִיקָא וְצְדִיקָא.

לְבַתְרָ, כְּלָהוּ מִתְּתַקְּנִין דְּכַר וְנוּקְבָא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּתַר דְאָרַח וְאֲשַׁתַּעֲשְׂעוּ בְּהוּ, וּבְכָל אֲלִין רִזִין דְּחֲכָמְתָא דִּילְהוֹן, אֲתַגְּלִי עֲלֵייהוּ, וְאִינוּן חֲמָאן בְּהַהוּא נוּעִם ה'. כְּדִין כְּלָהוּ חָדָאן בְּחֻדוּוּה סַגִּיָא, עַד דְּמִתְפַּשְׁטִי זֵיוָא וְנִהוּרָא דִּילְהוֹן. וּמִהַהוּא מְשִׁיכוּ דְזֵיוָא וְנִהוּרָא דְחֻדוּה דִּילְהוֹן, עַבְדִין פִּירִין וְאִיבִין לְעֲלֵמָא דָא, וְהַהוּא אִיבָא עָאל תַּחוֹת גְּדַפּוּי דְשְׂכִינְתָא, עַד זִימְנָא דְאֲצֻטְרִיךְ.

וְכַד מִשְׁתַּעֲשְׂעוּ בְּכָל צְדִיק וְצְדִיק, וְאוֹמְרִי, זִכְרָה מְלִכָא דְבָנִין אֲלִין אֲתַבְּרָרוּ לְחוּלְקִיָּה וְעַדְבִיָּה. וְקָלָא אִיתַעַר, מֵאֲמָצֵעוֹת גִּינְתָא דְרַקִיעַ, וְקוֹרֵא בְּקוֹל תַּקִּיף וְאוֹמֵר, (תהלים קלו ז) זָכָר ה' לְבָנֵי אָדָם אֵת יוֹם יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים עָרוֹ עָרוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה. כְּדִין עָרְטִידוֹ וְקַרְקוֹרָא דִּילְיָה. וְכֹל צְדִיקְיָא דְתַמָּן אֲתַעָרוּ בְּבִכָּה.

וְקָרָא אִיתַעַר מֵאֲמָצֵעוֹת גִּנְתָא דְרַקִיעַ, דְאֲשַׁתַּמַּע בַּתְּלַת מְאָה וְתִשְׁעִין רְקִיעִין. בְּגִין דְלִית חֻדוּה וְשִׁעִשׁוּעָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲלָא בְּשַׁעֲתָא דְקָאִים בְּהַדִּי צְדִיקְיָא דְתַמָּן. וּבְגִין דָּא אוֹמֵי וְאוֹמֵר, (שם י) אִם אֲשַׁכְּחֶךָ יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח יְמִינִי תִדְבַק וְגו', אִם לֹא אֲעֲלֶה אֶת יְרוּשָׁלַם עַל רֹאשׁ שְׂמַחְתִּי. בְּכָל אֲתַר דְאִית

חֲדוּה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, קָלָא דָּא נְפִיק וְקֵאָרִי.

שמחת. בכל מקום שיש שמחה לקדוש ברוך הוא, קול זה יוצא וקורא.

בְּדִין נְפִיק מִתְמָן, וְסָלִיק וּבִטְשׁ בְּרִקִיעֵין, וְשָׁאִיג שְׁאוּגִין, עַד דְּכָל חִילֵי שְׁמַיָּא כְּלָהוּ בְּעַרְבוּבָא. (ג"א בערמורא) פְּדִין נְשָׁבָא רוּחָא, וּבִטְשׁ בְּטַרְפִין דִּיהוּא אֵילְנָא רַבְרָבָא, וְכָל עֲנַפִּין דִּילִיה בְּטָשִׁין דָּא בְּדָא. וְקָלָא אֵיתַעַר מַגּוּ נּוֹפָא דְאֵילְנָא וְקָרִי, (שם קה ח-ט) זְכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דְּבַר צִוְיָה לְאַלְפֵי דוֹר אֲשֶׁר פָּרַת אֶת אַבְרָהָם וּשְׁבוּעָתוֹ לִישָׁחַק. בִּיּוֹן דְּקָלָא דָּא אֲתַעַר, שְׁמַע אַבְרָהָם סָבָא וְאֵיתַעַר, פְּדִין אִיהוּ רַעְוָא לְמַלְפָּא, וְאֲתַנְחַם בַּהֲדִיָּה.

אז יוצא משם, ועולה ומכה בְּרִקִיעֵים, וְשׁוֹאֵג שְׁאוּגוֹת, עַד שְׁכַל צְבָאוֹת הַשְּׁמַיִם כְּלָם בְּעַרְבוּבָא. אז נושבת רוח ומכה בְּעֵלִים שֶׁל אוֹתוֹ הַעֵץ הַגָּדוֹל, וְכָל הַעֲנַפִּים שֶׁלוֹ מִכִּים זֶה בְּזֵה. וְקוֹל מִתְעוֹרֵר מִתּוֹךְ נוֹף הַעֵץ וְקוֹרָא, (שם קה) זְכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דְּבַר צִוְיָה לְאַלְפֵי דוֹר אֲשֶׁר פָּרַת אֶת אַבְרָהָם וּשְׁבוּעָתוֹ לִישָׁחַק. בִּיּוֹן שְׁקוֹל זֶה מִתְעוֹרֵר, שׁוֹמַע אַבְרָהָם הִזְקֵן וּמִתְעוֹרֵר, וְאֵז הוּא רְצוֹן הַמֶּלֶךְ, וּמִתְנַחֵם עִמּוֹ.

בַּהֲהִיא שַׁעְתָּא, אֵיתַעַר רוּחָא חָדָא מְסֻטְרָא דְדָרוּם, וְכָל רַעְוֵי וְחֲדוּתָא וְאַסְוּוּתָא אֵיתַעַר בְּעֵלְמָא. וְכִדִּין סָלִיק צְפָרָא, וְרַעְוָא אֲשַׁתְּכַח, וְנִיחָא אִיהוּ לְכָל אֲסִירֵי מַלְפָּא דְאִינוּן בְּבֵי מְרַעֲיָהוּ. זַכָּאָה עֲמָא, דִּיכְלִין לְמַנְדַּע מְרִזִין טְמִירִין, סְתִימִין דְּמַלְפָּא קְדִישָׁא. אֲמַר רַבִּי אַבָּא, יוֹמָא חָדָא הוּיָנָא אֲזֵלִי בְּמַדְבְּרָא, אָנָּא וְרַבִּי יְהוּדָה דְּמֵן עַכּוּ בַּהֲדִי, וְאַעִילְנָא בְּמַעֲרַתָּא חָדָא, וְאַשְׁכַּחְנָא תַּמָּן סַפְרָא חָדָא עֲתִיקָא מִיוֹמִין קְדְמָאִין. אֲפַתְחַנָּא לִיָּה, וְאַשְׁכַּחְנָא דִּיהוּה פְּתִיב בְּרִישׁ מְלוּי, (ישעיה

בשעה ההיא מתעוררת רוח אחת מצד דרום, וכל הרצון והשמחה והרפואה מתעוררים בעולם. ואז עולה הבקר, ועת רצון נמצאת ונחת היא לכל אסירי המלך שהם בבית חלים. אשרי העם שיכולים לדעת מהסודות הטמירים, הנסתרים של המלך הקדוש. אֲמַר רַבִּי אַבָּא, יוֹם אֶחָד הָיִינוּ הוֹלְכִים בְּמַדְבָּר, אָנִי וְרַבִּי יְהוּדָה שָׁמַן עַכּוּ עִמִּי, וְנִכְנַסְנוּ לְמַעְרָה אַחַת, וּמִצָּאְנוּ שָׁם סַפֵּר עֲתִיק אֶחָד מִהַיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים. פְּתַחְנוּ אוֹתוֹ, וּמִצָּאְנוּ שְׁהִיָּה כְּתוּב בְּרִאשׁ דְּבִרְיוֹ, (ישעיה מב) הָרִאשׁוֹנוֹת הֵנָּה בָּאוּ וְחֲדָשׁוֹת אָנִי מַגִּיד. וּבְאֵר הַפְּסוּק בְּנִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים, מִיּוֹם שֶׁעָלָה בְּרַצוֹן הַמַּחְשְׁבָה לְבְרָא אֶת הָעוֹלָם.

הַעַד לָא אַתְבְּרִי עֲלֵמָא, כָּל רוּחִין דְּצַדִּיקָא הוּוּ גְנִיזִין בְּמַחְשְׁבָה קַמִּיה, כָּל חַד וְחַד בְּדִיוֹקְנִיה. בִּיּוֹן דְּצִייר עֲלֵמָא, אֲתַגְלִיין כְּלָהוּ, וְקִימִי בְּדִיוֹקְנִיָּהוּ קַמִּיה, תַּמָּן בְּרוּמֵי רְקִיעֵין (ג"א מרומים). לְבַתֵּר יַהֲיִב לוֹן בְּאוּצֵר חַד, בְּגַנְתָּא דְּעַדָן לְעִילָא. וְהָהוּא אוּצֵר לָא מְלִיָּא לְעֵלְמִין, וְתַדִּיר קָרִי, הָרִאשׁוֹנוֹת הֵנָּה בָּאוּ וְחֲדָשׁוֹת אָנִי

שמרם שנברא העולם, כל רוחות הצדיקים היו גנוזים במחשבה לפניו, כל אחד ואחד בדמותו. בִּיּוֹן שֶׁצִּייר הָעוֹלָם, כְּלָם הַתְּגַלּוּ, וְעוֹמְדִים בְּדִיוֹקְנֵיהֶם לְפָנָיו, שָׁם בְּרוּמֵי הַרְקִיעִים (מרומים). אַחַר כֵּן נָתַן אוֹתָם בְּאוּצֵר אֶחָד בְּגַן הָעֵדֶן שֶׁלְמַעְלָה. וְהָאוּצֵר הַהוּא אֵינוֹ מְלֵא לְעוֹלָמִים, וְתַמִּיד קוֹרָא:

הראשנות הנה באו וחדשות אני מגיד. מה זה אני מגיד? אלא כלם בשמות, ואין תשוקה וכסוף לאותו האוצר אלא להריק בו נשמות.

כמו שהגיהנם אין לו תשוקה וכסוף אלא לקבל בו נשמות להטהר שם, וכל הימים קורא הב. מה זה הב הב? אלא אשרף אשרף.

ואורו האוצר שומר כל אותן הנשמות, עד הזמן שמלביש אותן, ויורדות לעולם הזה. ומתוך חטאו של אדם הראשון, שהחשיף את העולם, והחשיף הצד האחר הרע לעולם, הצטרכו להתלבש אותן הנשמות בלבוש הזה, שהרי לבוש אחר עתיד הקדוש ברוך הוא להלביש את אותן הנשמות. והנה אומר באותו הספר עד כאן. שתקו. וראיתי מכאן והלאה דברים מתוקים שאין מברים.

ואחר כך ראיתי אותם בחלום, ואמר לי שתק, ואל תגלה אלא לסלע החזק. וכך עשיתי. ומצאתי בו, ואם תאמר, לבוש אחר עתיד הקדוש ברוך הוא להלביש אותן הנשמות לעולם הבא, אם כן, המתים שהחיה יחזקאל, למה לא עשה להם אותו הלבוש?

א"ל משום שטרם הגיע הזמן להעביר בעולם אותו האויר הנדף שעושה לבושים, ומשום כך לא הלביש אותם, אלא כמו שהיו. וכך יהיה לתחית המתים, רק שההקמה שלראשונה לא מצויה שם.

וכשאדם יוצא מן העולם הזה, כלם, בין צדיקים, ובין חסידים ותמימים, ותיבים ורשעים, כלם עוברים בדרך הזו לראות אותו, את אדם הראשון, לכל בני העולם. ושם נוטלים דרך או לגן עדן או לגיהנם.

מאי אני מגיד. אלא בלהו בשמהן ולית תאובתא וכיסופא להווא אוצר, אלא לארקא ביה נשמתין.

במה דגיהנם, לית ליה תאובתא וכיסופא, אלא לקבלא נשמתין ביה לאתדפאה, תמן, וכל יומי קרי, הב הב. מאי הב הב, אלא אוקיד אוקיד.

והווא אוצר נטיר כל אינון נשמתין, עד זימנא דאלביש לון, ונחתו להאי עלמא. ומגו חובא דאדם קדמאה, דאחשיף עלמא, ואמשיף סטרא אחרא בישא לעלמא, אצטריכו לאתלבשא אינון נשמתין. בלבושא דא, דהא לבושא אחרא זמין קודשא בריך הוא בעא לאלבשא לאינון נשמתין. והנה אמר בהווא ספרא, עד הכא, שתיקו. וחמינא מפאן והלאה, מלין מתיקן דלא אשתמודעאן.

ולבתר חמינא לון בחלמא. ואמר לי שתוק, ולא תגלי אלא לטיגרא תקיפא, וכך עבידנא. ואשפחנא ביה, ואיתימא, לבושא אחרא זמין קודשא בריך הוא לאלבשא לאילין נשמתין לעלמא (זימנא) דאתי, אם כן מיתא דאחיא יחזקאל, מאי טעמא לא עבד לון ההוא לבושא.

א"ל בגין (ג' טו טו טו) דלא מטא זמנא, לאעברא בעלמא ההוא אורא דכניא, דעביד לבושין. ובגין כך לא אלביש לון, אלא כמה דהווי. וכך יהא לתחית המתים, בר דזוהמא דקדמיתא לא אשתפחת תמן.

וכד בר נש נפיק מהאי עלמא, בלהו, בין צדיקים, בין חסידים ותמימים, וחיביבין ורשעים, בלהו עברין באורחא דא למיחמי ליה לאדם קדמאה, לכל בני עלמא. ותמן נטלי אורחא, או לגן עדן, או לגיהנם.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוַעֵה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

